

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา FACTORS AFFECTING TRAVELLING IN PHANGNGA PROVINCE

ชนมธิดา ยศปัน¹, ฌาวีร์ชญ์ พรศิยาวารุณ², พสุ ชัยเวฬุ³, ประสงค์ อุทัย⁴
Chontida Yotpan¹, Chaweerut Pornsiyawarun², Pasu Jayavelu³, Prasong Uthai⁴
(Received: November 15, 2023 ; Revised: March 6, 2024 ; Accepted: June 6, 2024)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวและแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำที่ส่งผลถึงผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย และ 2) เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มาเที่ยวจังหวัดพังงาจำนวน 400 คน เครื่องมือในการวิจัยใช้แบบสอบถามแบบ 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยเทคนิคการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (SEM) ประกอบด้วยการวิเคราะห์แบบจำลองโครงสร้าง (Structural Model) และการวิเคราะห์แบบจำลองการวัด (Measurement Model) ผลการวิจัยพบว่า 1) ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวมีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงามากที่สุดรองลงมา คือ ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ 2) โครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาประกอบไปด้วย ปัจจัยศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ และภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว โดยโมเดลสมการโครงสร้างที่พัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ตามเกณฑ์ ได้แก่ ค่า $\chi^2/df = 1.227$, P-value = 0.055, CFI = 0.936, GFI = 0.951, AGFI = 0.922, RMSEA

¹ อาจารย์ประจำสาขาการตลาดดิจิทัล คณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยเซาท์อีสต์บางกอก

Instructor, Digital Marketing, Faculty of Accounting and Management Science,
Southeast Bangkok University. e-mail: chontida@southeast.ac.th

² อาจารย์ประจำสาขาเทคโนโลยีธุรกิจดิจิทัล คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเซาท์อีสต์บางกอก

Instructor, Digital Business Technology, Faculty of Science and Technology,
Southeast Bangkok University. e-mail: nittaya_g@southeast.ac.th

³ อาจารย์ประจำสาขาการจัดการ คณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยเซาท์อีสต์บางกอก

Instructor, Management, Faculty of Accounting and Management Science,
Southeast Bangkok University. e-mail: pasu@southeast.ac.th

⁴ อาจารย์ประจำสาขาการจัดการ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธนบุรี

Instructor, Management, Faculty of Business Administration, Thonburi University.
e-mail: prasong_mn@thonburi-u.ac.th

0.028 และ $RMR = 0.011$ พบว่า ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ ส่งผลถึงการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และ 0.001 ตามลำดับ

คำสำคัญ : ผลกระทบต่อการท่องเที่ยว ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ จังหวัดพังงา

Abstract

The purposes of this study were to 1) to investigate the potential for tourism development, tourist destination image, and motivation for revisiting that affected tourism in Phang Nga Province of Thai tourists and 2) to explore the structure of factor relationship affecting the tourism in Phang Nga Province of Thai tourists. The sample was 400 Thai tourists who visited Phang Nga province. The instrument was a questionnaire with 5 levels. The statistical analyses were SEM comprising the structural and measurement model. The results showed that the potential for tourism development affected the tourism of Phang Nga province the highest, followed by tourist destination image, and the motivation for revisiting. The structure of factor relationship affecting the tourism in Phang Nga Province was the potential for tourism development, motivation for revisiting, and tourist destination image. The structural equation model developed by the researcher fitted the empirical data according to criteria as $\chi^2/df = 1.227$, P-value = 0.055, CFI = 0.936, GFI = 0.951, AGFI = 0.922, RMSEA 0.028, and $RMR = 0.011$. It was found that the potential for tourism development, tourist destination image, and motivation for revisiting all affected tourism in Phang Nga Province with 0.01 and 0.001 statistical significance difference.

Keywords: Effects on Tourism, Potential for Tourism Development, Destination Image, Motivation for Revisiting, Phang Nga Province

บทนำ

ประเทศไทยมีอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่เป็นแหล่งเงินได้อันดับต้น ๆ ของประเทศ และส่งผลให้เกิดการลงทุนหลายภาคส่วนอย่างไรก็ตามสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ได้ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวไทยและทั่วโลกอย่างมาก นักท่องเที่ยวต่างชาติที่เดินทางเข้ามาในประเทศไทยสะสมระหว่างเดือนมกราคมถึงเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2563 มีจำนวน 6.7 ล้านคน ลดลงจากช่วง

เดียวกันของปี พ.ศ. 2562 ซึ่งอยู่ที่ประมาณ 39.9 ล้านคน หรือประมาณร้อยละ 83.2 นอกจากนี้ การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ส่งผลให้ประเทศไทยสามารถสร้างรายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติลดลงเป็นอย่างมาก โดยในช่วงเดือนมกราคมถึงธันวาคม พ.ศ. 2563 รายได้จากนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ที่ 332,013 ล้านบาท ลดลงจากช่วงเวลาเดียวกันของปี พ.ศ. 2562 ซึ่งอยู่ที่ 1,911,808 ล้านบาท (ลดลงร้อยละ 82.6) (กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563)

ในปี พ.ศ. 2566 สถานการณ์การท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการปรับตัวดีขึ้นอย่างต่อเนื่องทั้งส่วนการเดินทางมาท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติส่งผลให้เศรษฐกิจไทยเกิดการฟื้นฟูอย่างต่อเนื่อง จังหวัดที่สร้างรายได้จากการท่องเที่ยวได้มากที่สุดแหล่งท่องเที่ยวต่างๆในไทย เช่น กรุงเทพมหานคร ชลบุรี กระบี่ หรือพังงา เริ่มมีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติและฟื้นฟูสภาพอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ซบเซาไป อย่างไรก็ตามเพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนและแรงดึงดูดสำคัญในการกระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ จังหวัดพังงา มีโครงสร้างพื้นฐานที่เชื่อมโยงกับจังหวัดและแหล่งท่องเที่ยวหลายแห่งซึ่งยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอในการรองรับการท่องเที่ยว อาทิเช่น ถนนสี่เลน ท่าเทียบเรือ และสนามบิน แต่จังหวัดพังงาเป็นสถานที่ที่มีความหลากหลายในด้านการท่องเที่ยวทั้งทางบกและทางทะเลที่เป็นที่รู้จัก ซึ่งการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว บุคลากรในพื้นที่ และการส่งเสริมการตลาดและประชาสัมพันธ์จึงค่อนข้างจำเป็นอย่างมาก (สำนักงานจังหวัดพังงา, 2561)

การพัฒนาจังหวัดพังงาให้มีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว (Potential for Tourism Development) เป็นการเตรียมความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวให้สามารถพัฒนาหรือปรับปรุง มีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ และสามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้นั้นต้องเกิดจากความร่วมมือทั้งภาครัฐและเอกชน (Wongbuangam & Poolsawat, 2013) โดยองค์ประกอบที่เป็นเครื่องบ่งชี้ศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวต้องครอบคลุมทั้งด้านพื้นที่ ด้านการจัดการ อำนวยความสะดวก กิจกรรมและกระบวนการ และการมีส่วนร่วม (วิภา ศรีระทุ, 2551) ซึ่งเมื่อแหล่งท่องเที่ยวมีความพร้อมในการพัฒนาพร้อมทั้งผลักดันให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จะทำให้แหล่งท่องเที่ยวดังกล่าวเกิด แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ (Motivation for revisiting) เกิดขึ้นได้จากความพึงพอใจในการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการสร้างแรงจูงใจทางด้านกายภาพ สิ่งอำนวยความสะดวก สิ่งดึงดูดใจ การให้บริการการคมนาคมขนส่ง การประชาสัมพันธ์ จะสามารถสร้างความประทับใจหรือความชอบให้กับนักท่องเที่ยวได้ (วนารัตน์ บุญธรรม และมนภัทร บุชปลูกษ์, 2564) ซึ่งความตั้งใจกลับมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวเกิดจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวส่วนบุคคลที่ถูกกระตุ้นจากปัจจัยต่าง ๆ ปัจจัยที่มีอิทธิพลคือการได้รับการเอาใจใส่ ความรู้สึกด้านความปลอดภัย และสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวกิจกรรมของแหล่งท่องเที่ยว ความสำคัญและประโยชน์ของการกลับมาเที่ยวซ้ำจะส่งผลให้เกิดการบอกเล่าถึงคุณประโยชน์และประสบการณ์ดี ๆ เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวหรือบริการที่ตนได้รับถ่ายทอดเรื่องราวไปยังผู้อื่นส่งผลดีต่อภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว (Destination Image) (พบพร โอภาณนท์, 2555) ซึ่งภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวที่ดีจะประกอบไปด้วยการมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งใน

เชิงธรรมชาติและวัฒนธรรม มีสิ่งอำนวยความสะดวก และความปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยว และ
ท้ายที่สุดจะทำให้เกิดเป็นผลกระทบต่อการท่องเที่ยวที่จะช่วยในการกระตุ้นเศรษฐกิจ ส่งเสริมวัฒนธรรม
สังคมในชุมชน อีกทั้งยังช่วยอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

ในการนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบในการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงาซึ่งเป็น
หนึ่งในจังหวัดที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอันดับต้นๆของประเทศ เพื่อใช้ในการเสนอแนะแนวทางที่เป็น
ประโยชน์ในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาผลกระทบที่เกิดขึ้นการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงาโดยใช้โครงสร้าง
ความสัมพันธ์ของผลกระทบที่มีต่อการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบไปด้วยศักยภาพในการพัฒนา ภาพลักษณ์
และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว แรงจูงใจใน
การกลับมาเที่ยวซ้ำ และผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย
2. เพื่อศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งต่อผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัด
พังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย
3. เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลสมการโครงสร้างปัจจัยที่ส่งผลกระทบ
ต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงา

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว

Wongbuangam and Poolsawat (2013) ให้ความหมายศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว
หมายถึง ความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการปรับปรุง หรือการทำให้เกิด
ความเปลี่ยนแปลง รวมถึงความน่าสนใจของท้องถิ่นนั้นมีเพียงพอ ที่จะดึงดูดใจ นักท่องเที่ยวให้
ตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวนั้นหรือไม่ และการประเมินศักยภาพ หมายถึง ความพร้อมของ
แหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ โดยพิจารณาด้านลักษณะทางกายภาพ การรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ด้าน
เศรษฐกิจและสังคม ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านธรรมชาติ ด้านการเกษตร และด้านการบริหารและการจัดการ

วิภา ศรีระทุ (2551) เสนอหลักเกณฑ์ของการพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว ต้อง
ครอบคลุมองค์ประกอบท่องเที่ยวทั้ง 4 ด้านดังนี้

- 1) ด้านพื้นที่ คือการดึงดูดนักท่องเที่ยวด้านทรัพยากรทางธรรมชาติ ประวัติศาสตร์
วัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น ความสะดวกในการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
- 2) ด้านการบริหารจัดการ คือ ความปลอดภัยในการท่องเที่ยวในพื้นที่ และบริเวณใกล้เคียง
การจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกในการเข้าถึง การจัดการควบคุมจำนวนนักท่องเที่ยวไม่ให้เกินขีด
ความสามารถในการรองรับ การจัดการควบคุมกิจกรรมในพื้นที่
- 3) ด้านกิจกรรมและกระบวนการ คือ การพิจารณาถึงความหลากหลายของกิจกรรมการท่องเที่ยว

4) ด้านการมีส่วนร่วม คือ การพิจารณาว่า องค์กรท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบใดบ้าง

2. แนวคิดเกี่ยวกับภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว

Echtner and Ritchie (2003) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว คือ องค์กรรวมความประทับใจที่มีต่อสถานที่หนึ่ง ๆ หรือการรับรู้เกี่ยวกับสถานที่หนึ่ง ๆ ซึ่งเป็นภาพลักษณ์ที่เกิดจากการที่นักท่องเที่ยวประเมินต่อสถานที่หรือประเมินต่อสภาพแวดล้อมของสถานที่นั้น ๆ โดยภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวจะมีผลต่อประสบการณ์ที่น่าจดจำของนักท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ นักท่องเที่ยวมีแนวโน้มที่จะเลือกเดินทางท่องเที่ยวไปยังสถานที่ที่มีภาพลักษณ์ที่ดี เช่น สถานที่ที่มีชื่อเสียง ที่มีความสวยงาม มีความสะอาด และมีความปลอดภัย ในทางตรงกันข้ามนักท่องเที่ยวจะหลีกเลี่ยงที่จะ เดินทางไปยังสถานที่ที่มีภาพลักษณ์ที่ไม่ดี กล่าวคือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะไม่เลือกเดินทางไปยังสถานที่สกปรก สถานที่ที่ไม่ปลอดภัย สถานที่ที่มีความไม่มั่นคงทางการเมืองหรือเกิดการประท้วง การจลาจล เป็นต้น ดังนั้น แหล่งท่องเที่ยวจำเป็นต้องบริหารจัดการภาพลักษณ์อย่างละเอียดเพราะคือด้านที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกจุดหมายนั้น ๆ ในขณะที่ Zhang (2016) ที่กล่าวว่า ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว หมายถึง ภาพของสถานที่ท่องเที่ยวที่อยู่ในใจของนักท่องเที่ยว โดยการเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความสวยงาม มีราคาเหมาะสมที่นักท่องเที่ยวสามารถจ่ายได้ การมีวัฒนธรรมทางสังคมที่น่าสนใจและเป็นเอกลักษณ์การมีอาหารและที่พักหลากหลาย และมีการคมนาคมที่สะดวกสบาย

จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวที่ดีจะประกอบไปด้วย การมีกิจกรรมการท่องเที่ยวหลากหลาย มีแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงทั้งในเชิงธรรมชาติและวัฒนธรรม มีความสะดวกสบายและความปลอดภัยในการเดินทางมาท่องเที่ยว

3. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ

พบพร โอกานนท์ (2555) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความตั้งใจกลับมาเที่ยวของนักท่องเที่ยวเกิดจากพฤติกรรมการท่องเที่ยวส่วนบุคคลที่ถูกกระตุ้นจากปัจจัยต่าง ๆ ปัจจัยที่อิทธิพลคือการได้รับการเอาใจใส่รองลงมาคือความรู้สึกด้านความปลอดภัยและสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวกิจกรรมของแหล่งท่องเที่ยวตามลำดับความสำคัญและประโยชน์ของการกลับมาเยือนซ้ำต่อการท่องเที่ยวการกลับมาเยือนหรือใช้บริการซ้ำเกิดจากความตั้งใจของบุคคลโดยจะมีการบอกเล่าถึงคุณประโยชน์และประสบการณ์ดี ๆ เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวหรือบริการที่ตนได้รับถ่ายทอดเรื่องราวไปยังผู้อื่นส่งผลต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว

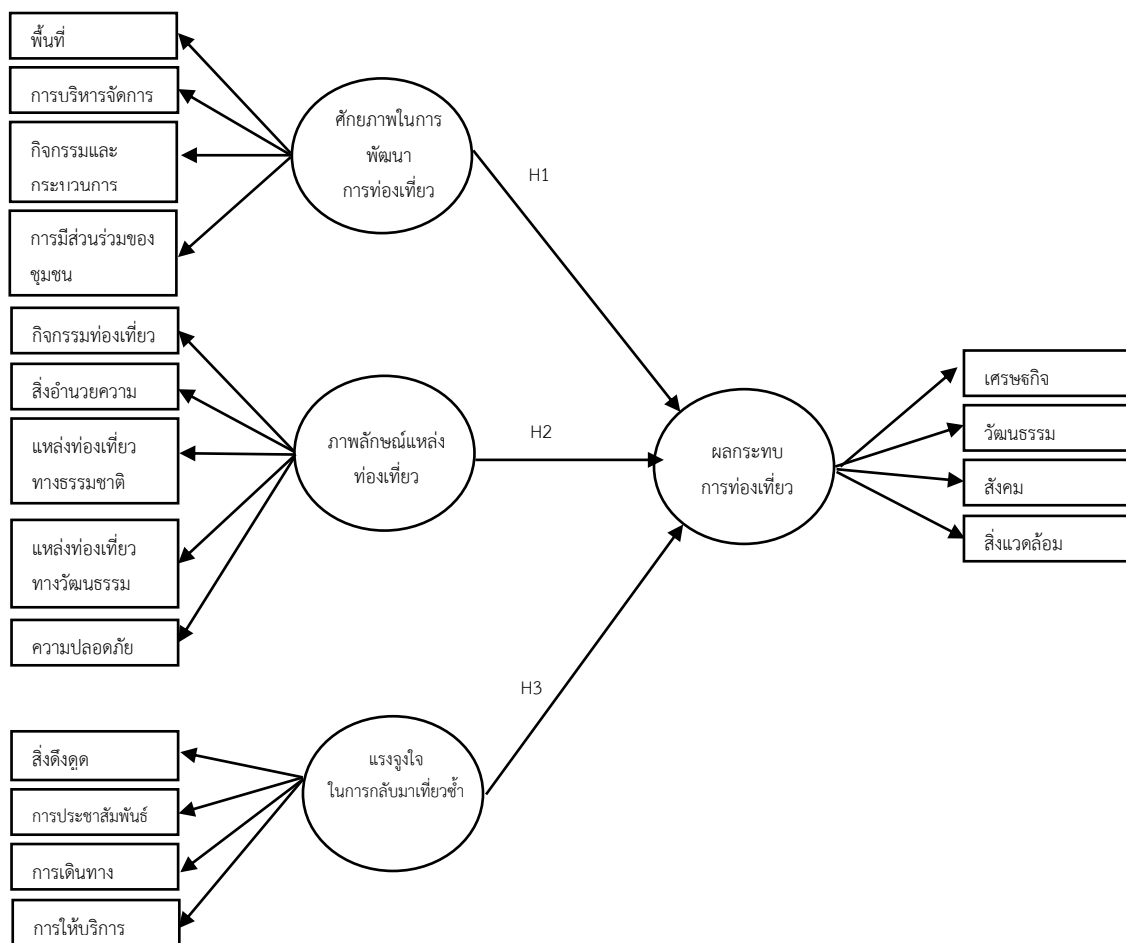
4. ผลกระทบการท่องเที่ยว

ภีรวัฒน์ นนทะโชติ (2557) ได้ทำการศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อชุมชนท้องถิ่นที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์: กรณีศึกษาชุมชนบ้านรวมมิตร ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ภายใต้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และทำให้ทราบว่า

ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องประกอบไปด้วยการเปลี่ยนแปลงทางด้านสภาพแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม อันเนื่องมาจากการขยายตัวของสภาพแวดล้อมในชุมชนอย่างรวดเร็ว การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การปรับปรุงคมนาคมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มีการร่างกฎและกติกาสังคมของชุมชนในการพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

จากแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงโครงสร้างความสัมพันธ์ของผลกระทบการท่องเที่ยว โดยสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่งต้องมีศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว มีความพร้อมในการพัฒนาการปรับปรุง หรือการทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลง ขณะเดียวกันการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับแหล่งท่องเที่ยวก็เป็นปัจจัยหลักในการดึงดูดนักท่องเที่ยวให้ตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว ทำให้เกิดเป็นแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ และทำให้เกิดเป็นปัจจัยภายนอกที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อการท่องเที่ยว ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำมาสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวซึ่งประกอบไปด้วยศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ ดังแสดงในรูปที่ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 : ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวส่งผลเชิงบวกต่อผลกระทบการท่องเที่ยว

สมมติฐานที่ 2 : ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวส่งผลต่อผลกระทบการท่องเที่ยว

สมมติฐานที่ 3 : แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำส่งผลต่อผลกระทบการท่องเที่ยว

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research)

1. ประชากรคือนักท่องเที่ยวชาวไทยในจังหวัดพังงา ที่เดินทางมาท่องเที่ยวโดยไม่ทราบจำนวนนักท่องเที่ยวที่แน่นอน โดยนงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ได้กล่าวว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างขั้นต่ำเท่ากับจำนวนตัวแปรสังเกตได้คูณด้วย 20 ซึ่งในงานวิจัยชิ้นนี้มีตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมดเท่ากับ $18 \times 20 = 360$ ตัวอย่าง ทำการเลือกตัวอย่างด้วยการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental sampling)

2. สร้างแบบสอบถามโดยมีขั้นตอน ดังนี้ ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวจังหวัดพังงา จากนั้นกำหนดกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย กำหนดนิยาม และใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3. การทดสอบความสมบูรณ์ของเนื้อหา (Content Validity) โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจากแนวคิดและทฤษฎีตามด้วยค่าเที่ยงตรง IOC (Index of item Objective Congruence) ซึ่งได้รับการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน มีค่าเฉลี่ยรายข้อมากกว่า 0.5 ทุกข้อ

4. นำแบบสอบถามที่ได้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับตัวอย่างจริงจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม (Reliability) แบบ Cronbach's Alpha ได้หาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้เท่ากับ 0.80 ซึ่งผ่านเกณฑ์ค่าความเชื่อมั่นที่มากกว่า 0.70 สามารถนำไปใช้ในขั้นตอนต่อไปได้

5. วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์สมการเชิงโครงสร้าง (Structural Equation Modeling) และพิจารณาค่าดัชนีความสอดคล้องซึ่งประกอบด้วย χ^2/df มีค่าน้อยกว่า 3 ค่าดัชนี CFI, TLI, GFI และ AGFI มีค่าเข้าใกล้ 1 ค่าดัชนี RMSEA และ ดัชนี RMR มีค่าต่ำกว่า 0.05 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ถือว่ารูปแบบนั้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ (Hair et al., 2010)

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาท่องเที่ยวในจังหวัด จำนวน 299 ราย โดยข้อมูลประกอบไปด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้

ต่อเดือน อาชีพ และสถานภาพ โดยทำการวิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ (Frequency) และร้อยละ (Percentage) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	192	53.3
	หญิง	168	46.7
อายุ	ต่ำกว่า 30 ปี	78	21.7
	31 - 35 ปี	136	37.8
	36 - 40 ปี	38	10.6
	41-45 ปี	108	30.0
ระดับการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	116	32.2
	ปริญญาตรี	209	58.1
	สูงกว่าปริญญาตรี	35	9.7
รายได้ต่อเดือน	ต่ำกว่า 15,000 บาท	96	26.6
	15,000-30,000 บาท	164	45.6
	30,001 บาทขึ้นไป	100	27.8
อาชีพ	ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ	68	18.9
	พนักงานบริษัท/ลูกจ้าง	116	32.2
	ธุรกิจส่วนตัว/ค้าขาย	87	24.2
	นักเรียน/นักศึกษา	89	24.7
สถานภาพ	โสด	270	75.0
	สมรส	90	25.0
รวม		360	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 360 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 โดยมีช่วงอายุส่วนใหญ่ 31-35 ปี จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ระดับปริญญาตรี จำนวน 209 คิดเป็นร้อยละ 58.1 มีรายได้ส่วนใหญ่ 15,001 – 30,000 บาท จำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 45.6 ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/ลูกจ้าง จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 32.2 และมีสถานภาพโสด จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 75.0

ส่วนที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

รายการ	$\bar{x}$	sd.	ระดับความคิดเห็น
ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว (POTEN)	4.05	0.51	มาก
1. พื้นที่ (AREA)	4.06	0.59	มาก
2. การบริหารจัดการ (MAN)	4.04	0.65	มาก
3. กิจกรรมและกระบวนการ (PROC)	4.01	0.63	มาก
4. การมีส่วนร่วมของชุมชน (COMP)	4.06	0.59	มาก
ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว (DI)	4.04	0.47	มาก
5. กิจกรรมท่องเที่ยว (ACT)	4.08	0.57	มาก
6. สิ่งอำนวยความสะดวก (FAC)	4.01	0.61	มาก
7. แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (NTA)	4.01	0.64	มาก
8. แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม (CA)	4.06	0.63	มาก
9. ความปลอดภัย (SAFE)	4.03	0.57	มาก
แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ (MR)	3.95	0.50	มาก
10. สิ่งดึงดูด (ATT)	3.93	0.56	มาก
11. การประชาสัมพันธ์ (PR)	4.01	0.59	มาก
12. การเดินทาง/คมนาคม (TRA)	4.08	0.64	มาก
13. การให้บริการ (PS)	3.93	0.56	มาก
ผลกระทบต่อการท่องเที่ยว (TI)	3.99	0.49	มาก
14. เศรษฐกิจ (ECN)	3.94	0.51	มาก
15. วัฒนธรรม (CUL)	4.02	0.63	มาก
16. สังคม (SOC)	3.91	0.61	มาก
17. สิ่งแวดล้อม (ENV)	3.94	0.61	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเท่ากับ 3.99 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.49 เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย พบว่า ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.05 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 รองลงมา คือ ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.04 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.47 และ

แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.95 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.50 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปร

ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร (Correlation) ได้แก่ ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ และผลกระทบต่อการท่องเที่ยว โดยใช้ Pearson's Correlation Coefficient แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร

ตัวแปร	POTEN	DI	MR	TI
POTEN	1.000	0.718**	0.779**	0.751**
DI		1.000	0.687**	0.690**
MR			1.000	0.738**
TI				1.000

** p-value < 0.01

จากตารางที่ 3 พบว่า ระดับความสัมพันธ์ของตัวแปรอยู่ในช่วง 0.687 ถึง 0.779 โดยตัวแปร ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวมีความสัมพันธ์กับผลกระทบต่อการท่องเที่ยวมากที่สุด ($r=0.751$) รองลงมา คือ แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ ($r=0.738$) และภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว ($r=0.690$) ตามลำดับ โดยจะพบว่าตัวแปรดังกล่าวมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

ตารางที่ 4 ค่า VIF และ Tolerance

ตัวแปร	Collinearity Statistics	
	Tolerance	VIF
POTEN	0.360	2.781
DI	0.432	2.313
MR	0.389	2.571

จากตารางที่ 4 พบว่า ค่า Variance Inflation Factor (VIF) มีค่าอยู่ระหว่าง 2.313 ถึง 2.781 และค่า Tolerance อยู่ระหว่าง 0.360 ถึง 0.432 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระไม่เกิดปัญหา มีความสัมพันธ์กันเอง (Multicollinearity) โดยพิจารณาจากค่า VIF ต้องไม่เกิน 10 และค่า Tolerance ต้องใกล้เคียงศูนย์

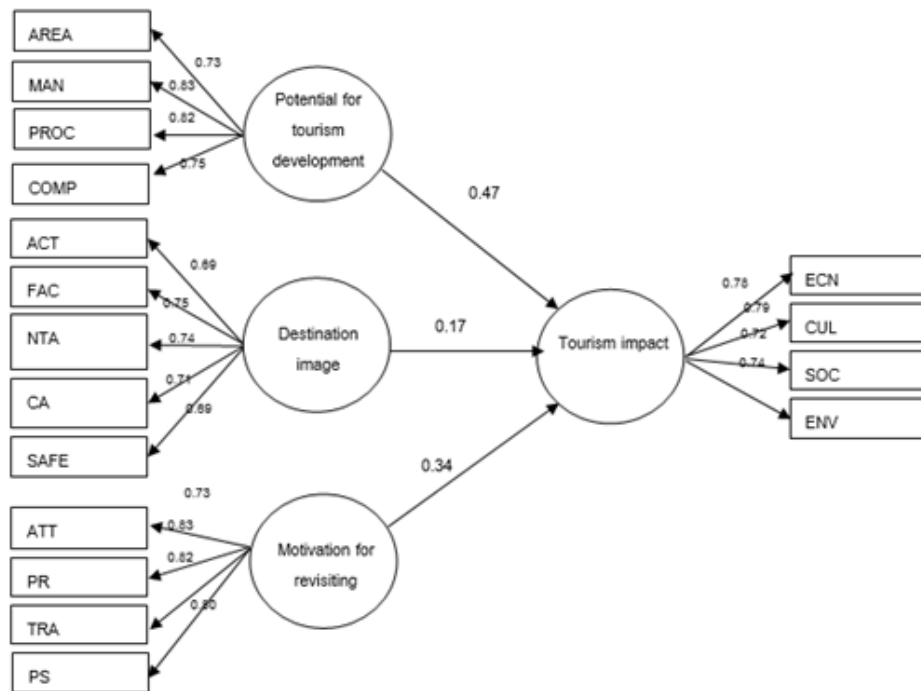
ตารางที่ 5 ค่าความเบ้และความโด่ง

ตัวแปร	ค่าความเบ้ (Skewness)	ค่าความโด่ง (Kurtosis)
AREA	-0.008	-0.080
MAN	-0.043	-0.618
PROC	-0.009	-0.490
COMP	-0.011	-0.103
ACT	0.005	0.015
FAC	-0.006	-0.301
NTA	-0.013	-0.575
CA	-0.048	-0.463
SAFE	0.003	0.068
ATT	-0.025	0.170
PR	-0.002	-0.081
TRA	-0.067	-0.525
PS	-0.018	0.117
ECN	-0.007	0.067
CUL	-0.015	-0.472
SOC	0.052	-0.365
ENV	0.031	-0.315

จากตารางที่ 5 พบว่า ตัวแปรสังเกตได้ทั้งหมด 18 ตัว มีค่าความเบ้อยู่ในช่วง -0.067 ถึง 0.052 และค่าความโด่งอยู่ในช่วง -0.618 ถึง 0.068 เมื่อพิจารณาจากเกณฑ์ของ Hair et al. (2010) และ Bryne (2010) ซึ่งกล่าวว่าตัวแปรสังเกตได้ที่มีค่าความเบ้ในช่วง -2 ถึง +2 และค่าความเบ้ในช่วง -7 ถึง +7 จะถือว่าเป็นตัวแปรที่มีการแจกแจงแบบปกติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าตัวแปรสังเกตได้ในงานวิจัยชิ้นนี้มีการแจกแจงแบบปกติ

ส่วนที่ 4 ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สมการเชิงโครงสร้าง

ในการทดสอบสมมติฐานของการวิจัย ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาและเมื่อทำการตรวจสอบความสัมพันธ์แล้วผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์สมการโครงสร้าง (Structural Equation Model: SEM) ในการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรในเชิงเหตุและผลดังแสดงในภาพที่ 2

รูปที่ 2 ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน

พบว่า โครงสร้างของผลกระทบการท่องเที่ยว (TI) ประกอบไปด้วยศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ โดยพบว่า ค่า $\chi^2/df = 1.844$ และ $p\text{-value} = 0.001$ โดยมีค่าดัชนีวัดความกลมกลืนเชิงสัมพัทธ์ (CFI) เท่ากับ 0.978 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (GFI) เท่ากับ 0.950 ค่าดัชนีวัดความกลมกลืน (AGFI) เท่ากับ 0.920 และค่ารากค่าเฉลี่ยกำลังสองของความคลาดเคลื่อนโดยประมาณ (RMSEA) เท่ากับ 0.048 และค่ารากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (RMR) เท่ากับ 0.010 โดยจะเห็นว่าดัชนีทุกค่าผ่านเกณฑ์ที่บ่งบอกได้ว่าตัวแบบมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าดัชนีความสอดคล้องกลมกลืนของตัวแบบโครงสร้างปัจจัยผลกระทบต่อการท่องเที่ยว จังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ค่าดัชนี	เกณฑ์	หลังปรับ	
		ค่าสถิติ	ผลการพิจารณา
χ^2/df	< 3	1.844	ผ่านเกณฑ์
GFI	> 0.90	0.950	ผ่านเกณฑ์
AGFI	> 0.90	0.920	ผ่านเกณฑ์
CFI	> 0.95	0.978	ผ่านเกณฑ์
TLI	> 0.90	0.969	ผ่านเกณฑ์
RMR	< 0.10	0.010	ผ่านเกณฑ์
RMSEA	< 0.08	0.048	ผ่านเกณฑ์

สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ดังแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ตัวแปร	β	S.E.	C.R.	P-value	ผลการทดสอบ
H1	TI <--- POTEN	0.486	0.094	5.161	0.000***	ยอมรับสมมติฐาน
H2	TI <--- DI	0.189	0.089	2.12	0.034*	ยอมรับสมมติฐาน
H3	TI <--- MR	0.376	0.09	4.166	0.000***	ยอมรับสมมติฐาน

*p-value < 0.05 ** p-value < 0.01 *** p-value < 0.001

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่า ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลกระทบการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปมาตรฐาน (β) = 0.486 และค่า C.R. = 5.161 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหากศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นจะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาไปในทิศทางเดียวกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่า ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว มีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลกระทบการท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปมาตรฐาน (β) = 0.189 และค่า C.R. = 2.12 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าหากภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวมีภาพลักษณ์ที่ดีขึ้น จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดพังงาไปในทิศทางเดียวกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พบว่า แรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำส่งผลเชิงบวกต่อผลกระทบการท่องเที่ยวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยในรูปมาตรฐาน (β) = 0.376 และค่า C.R. = 4.166 จึงยอมรับสมมติฐานที่ 3 แสดงว่าแรงจูงใจที่เพิ่มขึ้นจะส่งผลต่อผลกระทบการท่องเที่ยวมากตามไปด้วย

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีช่วงอายุส่วนใหญ่ 31-35 ปี มีระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ระดับปริญญาตรี มีรายได้ส่วนใหญ่ 15,001 – 30,000 บาท ประกอบอาชีพพนักงานบริษัท/ลูกจ้าง และมีสถานภาพโสด

จากการศึกษาผลกระทบต่อการท่องเที่ยว พบว่า มีค่าเฉลี่ยความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย พบว่า ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว รองลงมา คือ ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ

นอกจากนี้จากผลการทดสอบสมมติฐานด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน พบว่า ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ ส่งผลถึงการท่องเที่ยวจังหวัดพังงาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และ 0.001 ตามลำดับ

แสดงให้เห็นว่าผลกระทบต่อการท่องเที่ยว มีองค์ประกอบหลายด้านทั้งศักยภาพในการท่องเที่ยว ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำ ซึ่งองค์ประกอบของ ศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยว ประกอบไปด้วยการพัฒนาในพื้นที่ การบริหารจัดการกิจกรรม และกระบวนการ และการมีส่วนร่วมในชุมชน ซึ่งการเพิ่มศักยภาพในการพัฒนาการท่องเที่ยวได้นั้น ต้องอาศัยความร่วมมือของชุมชนกับภาครัฐเพื่อสร้างการบริหารจัดการการท่องเที่ยว โดยชุมชนต้องมีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยว และสามารถให้ข้อมูลการท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวได้ ซึ่งจะส่งผลต่อความมั่นใจในข้อมูลที่ได้รับของนักท่องเที่ยว และสามารถทำให้นักท่องเที่ยวส่งต่อข้อมูลที่น่าเชื่อถือแก่นักท่องเที่ยวรายต่อไปได้ สอดคล้องกับ พรศิลป์ บัวงาม และอุทุมพร ศรีโยม (2564) งานวิจัยชื่อแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตามเกณฑ์มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอหนองบัว จังหวัดนครราชสีมา พบว่า แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวโดยชุมชน อำเภอหนองบัว ตามเกณฑ์มาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน 5 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านการบริหารจัดการ การท่องเที่ยวโดยชุมชนควรมีการมีส่วนร่วม 2) ด้านการจัดการเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตที่ดี คือ ควรส่งเสริมความรู้ ทักษะในการสร้างอาชีพ และพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้มีคุณภาพ เพื่อการยกระดับคุณภาพชีวิต 3) ด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมชุมชน คือ จัดการข้อมูลทางมรดกวัฒนธรรมชุมชน พัฒนานักสื่อความหมายท้องถิ่น 4) ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมอย่างเป็นระบบและยั่งยืน คือการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน และสร้างความตระหนักรู้ความสำคัญของทรัพยากรธรรมชาติผ่านการท่องเที่ยวและ 5) ด้านคุณภาพการบริการการท่องเที่ยว โดยชุมชน คือการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก อบรมให้ความรู้แก่ชุมชน ผู้ประกอบการ และการรักษาความปลอดภัย สอดคล้องกับ พบพร โอภาณนท์ (2555) ในงานวิจัยเรื่องรูปแบบคุณภาพการบริการ ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และความพึงพอใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวของชาวยุโรปและอเมริกัน ได้กล่าวว่า พฤติกรรมการท่องเที่ยวเกิดจากการกระตุ้นจากปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพล เช่น การได้รับการเอาใจใส่ ความรู้สึกด้านความปลอดภัย และสิ่งดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวกิจกรรมของแหล่งท่องเที่ยว ตามลำดับ ความสำคัญและประโยชน์ของการกลับมาเยือนซ้ำต่อการท่องเที่ยวการกลับมาเยือนหรือใช้บริการซ้ำเกิดจากความตั้งใจของบุคคลโดยจะมีการบอกเล่าถึงคุณประโยชน์และประสบการณ์ดี ๆ เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวหรือบริการที่ตนได้รับถ่ายทอดเรื่องราวไปยังผู้อื่นส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับ ทศน์พล นพสุวรรณ และวิลาวัลย์ จันทร์ศรี (2564) ซึ่งศึกษาภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจและความจงรักภักดีของนักท่องเที่ยวย่านเมืองเก่า จังหวัดสงขลา ซึ่งกล่าวว่า การกลับมาเที่ยวซ้ำของนักท่องเที่ยวเกิดจากสิ่งที่ได้รับจากท่องเที่ยวก่อให้เกิดความรู้สึกประทับใจไม่ว่าจะเป็นประทับใจใน

ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หรือสภาพแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งชี้ให้เห็นว่าหากมีการพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวจะส่งผลให้ภาพลักษณ์เหล่านั้นให้ดีขึ้นจะทำให้เกิดความพึงพอใจและความจงรักภักดีมากขึ้นเช่นกัน

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการที่แหล่งท่องเที่ยวมีศักยภาพเพียงพอในการพัฒนา มีการเตรียมความพร้อมที่เกิดจากการร่วมมือกันระหว่างหน่วยงานภาครัฐและชุมชนร่วมมือกันพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จะส่งผลต่อภาพลักษณ์ของนักท่องเที่ยวที่มีต่อแหล่งท่องเที่ยวนั้นๆ และถึงแรงจูงใจในการกลับมาเที่ยวซ้ำของแหล่งท่องเที่ยว ซึ่งทั้งหมดนี้คือองค์ประกอบของผลกระทบในการท่องเที่ยวของจังหวัดพังงาของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาวิจัยด้านคุณภาพ (Quality Research) ในเรื่องของพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวในจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่มีความแตกต่างในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมในการหาข้อมูลเชิงลึก
2. ควรเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติรวมถึงการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการและในส่วนราชการที่เกี่ยวข้องทั้งหมดในด้านการท่องเที่ยวสัมผัสเชิงลึก

เอกสารอ้างอิง

- Boontum, V. & Bussaparoek, M. (2021). Kānsuksā phruttkam lāe rāeng chūngchai nai kān tangchai klap mā thōngthīeo sam kōrānī suksā chāngwat Surin. [A Study of Behavior and Motivation Toward Intention to Repeat to Travel: A Case Study of Surin]. *Journal of Management Science Review*, 23(2), 39-49.
- วนรัตน์ บุญธรรม และมนภัทร บุซปฤกษ์. (2564). การศึกษาพฤติกรรมและแรงจูงใจในการตั้งใจกลับมาท่องเที่ยวซ้ำ กรณีศึกษา จังหวัดสุรินทร์. *วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์*, 23(2), 39-49.
- Buangam, P. & Sriyom, U. (2021). Nāeōthāng kānphatthana sakkayaphāp kānthōngthīeo tām kēn mātrathān kānthōngthīeo chumchon 'amphoe nop phi tam chāngwat Nakhōn Sī Thammarāt. [Potentiality Development Approach on Community-Based Tourism Standard in Nopphitam District, Nakhon Si Thammarat Province]. *Rajapark Journal*, 15(41), 230-241.
- พรศิลป์ บัวงาม และอุทุมพร ศรีโยม. (2564). แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตามเกณฑ์มาตรฐานการท่องเที่ยวชุมชน อำเภอหนองบัวลำภู จังหวัดนครศรีธรรมราช. *วารสารรัชต์ภาคย์*, 15(41), 230-241.

- Byrne, B. M. (2010). *Structural Equation Modeling with AMOS: Basic Concepts, Applications, and Programming*. New York: Routledge.
- Echtner, C. M. & Ritchie, J. R. B. (2003). The Meaning and Measurement of Destination Image. *Journal of Tourism Studies*, 2(2), 2-12.
- Hair, J. Black, W. C. Babin, B. J. & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate Data Analysis* (7th ed.). Upper Saddle River, New Jersey: Pearson Educational International.
- Ministry of Tourism and Sports. (2020). *Sathanakān kānthōngthīeo pī 2562 lāe nāonōm pī 2563*. [Tourism Situation in 2019 and Trends in 2020]. Retrieved March 3, 2023, from <https://www.thaipost.net/economy-news/391725/>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). *สถานการณ์การท่องเที่ยวปี 2562 และแนวโน้มปี 2563*. สืบค้น 3 มีนาคม 2566, จาก <https://www.thaipost.net/economy-news/391725/>
- Nobsuwan, T. & Jansri, W. (2021). Phāplak lāeng thōngthīeo thī mī 'itthi phon tō khwāmphungphōchāi lāe khwām chongrakphakdī khōng nak thōngthīeo yān mūāng kao chāngwat Songkhla. [The Influence of Tourist Attraction's Image on Tourist's Satisfaction and Loyalty in Songkhla Old Town]. *Economics and Business Administration Journal Thaksin University*, 13(2), 145-162.
- ทัศนพล นพสุวรรณ และวิลาวลัย จันทรศรี. (2564). ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยวที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจและความจงรักภักดีของนักท่องเที่ยวย่านเมืองเก่า จังหวัดสงขลา. *วารสารเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 13(2), 145-162.
- Nonthachot, P. (2014). Phonkrathop khōng kānthōngthīeo choēng Niwēt tō chumchon thōngthin thī mī khwāmākklāi thāng chāttiphan: kōrānī suksā chum chon bā nōra wom mit tambon mæ yāo 'Amphoe Mūāng chāngwat Chāng Rāi. [The Impact of Ecotourism on Local Community with Various Ethnic Groups: a Case Study of Ruam-mitr Village, Mae-Yaaw Sub District, Muang District, Chiangrai Province]. *Kasalongkham Research Journal Chiangrai Rajabhat University*, 8(2), 123-136.
- ธีรวัฒน์ นนทะโชติ. (2557). ผลกระทบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศต่อชุมชนท้องถิ่นที่มีความหลากหลายทางชาติพันธุ์: กรณีศึกษาชุมชนบ้านรวมมิตร ตำบลแม่ยาว อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. *วารสารการวิจัยกาสะลองคำ*, 8(2), 123-136.
- Otakanon, P. (2012). *Rūpbāep khunnaphap kān bōrikān phāplak lāeng thōngthīeo lāe khwāmphungphōchāi thī song phon tō khwām tangchāi choēng phruttikam kānthōngthīeo bāep phamnāk raya yāo khōng chāo Yurōp lāe 'amerikan*. [The

- Model of Service Quality, Destination Image, and Satisfaction Influencing Behavioral Intention of European and American Visitors in Long Stay Tourism*]. (Doctoral Dissertation, Eastern Asia University).
- พบบพร โอิกานนท์. (2555). รูปแบบคุณภาพการบริการ ภาพลักษณ์แหล่งท่องเที่ยว และความพึงพอใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจเชิงพฤติกรรมการท่องเที่ยวแบบพำนักระยะยาวของชาวยุโรปและอเมริกัน. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย)
- Phangnga Provincial Governor's Office. (2018). *Phæñ phatthanā chāngwat Phangngā hā pī* (2561-2565). [Phangnga Province 5-Year Development Plan (2018-2022)]. Retrieved March 20, 2023, from <http://www.phangnga.go.th/index.php/th/phangnga-plan/2016-10-11-07-01-57>
- สำนักงานจังหวัดพังงา. (2561). แผนพัฒนาจังหวัดพังงา 5 ปี (2561-2565). สืบค้น 20 มีนาคม 2566, จาก <http://www.phangnga.go.th/index.php/th/phangnga-plan/2016-10-11-07-01-57>
- Srirathu, V. (2008). *Sakkayaphāp læng thoṅgthiēo choēng Niwēt nai 'amphœ̄ khao khō chāngwat Phetchabun̄*. [Eco-Tourism Potential of Amphoe Khao Kho, Phetchabun Province]. (Master' Thesis, Srinakarinwirot University).
- วิภา ศรีระทุ. (2551). ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- Wiratchai, N. (1999). *Khwāmsamphan khroṅgsāng choēng sēn LISREAL: sathiti wi khō samrap kānwichai thāng sangkhommasāt læ phruttkam sāt*. [LISREAL Linear Structural Relationships: Statistical Analysis for Social and Behavioral Science Research.]. Bangkok: Chulalongkorn University Press.
- นางลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). ความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้น LISREAL: สถิติวิเคราะห์สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Wongbuangam, B. & Poolsawat, M. (2013). *Potential Assessment of Agro Tourism Awarded by the Philosophy of Sufficiency Economy Project in Bangkok and its Vicinity*. Bangkok: Rajamangala University of Technology Phra Nakhon.
- Zhang, B. (2016). *The Impacts of Perceived Risk and Destination Image on Chinese Visitor' s Decision and Destination Loyalty for Visiting Thailand*. (Master' Thesis, Bangkok University).